

výslovně: »Die Auflösung muss durch die Gesellschaft publiziert werden, also neben der oberwähnten Publikation durch das Handelsgericht.«
R e k u r s n í s o u d usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Stížnost není odůvodněna. § 40 zákona o společenstvech neustanovuje ovšem dosti jasně, komu přináleží uveřejnění vyhlášky, v tomto článku uvedené; avšak uváží-li se, že stejné ustanovení obsahuje čl. 243 obch. zák., kdež citace čl. 209 čís. 11 obch. zák. jasně poukazuje k tomu, že povinnost tato přináleží představenstvu, dále že zákon o společnostech s omezeným ručením v §u 91 odstavec první likvidatorům ukládá tutéž povinnost a že nelze seznati, proč by právě zákon o společenstvech něco jiného ustanovoval než jmenované dva zákony, dlužno názoru prvního soudu, že povinnost k uveřejnění vyhlášky přísluší představenstvu, pokud se týče likvidatorům společenstva, přisvědčiti a bylo proto stížnost zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Souhlasná rozhodnutí obou nižších stolic bylo by lze podle ustanovení §u 16 nesp. říz. jen tenkrát změnit, kdyby se jednalo o očividnou protizákonost neb odpor se spisy nebo zmatečnost. Z těchto důvodů není však zde žádného. Obě nižší stolice vyložily si ustanovení §u 40 zák. o společenstvech správně a nejsou ani vývody stížnosti s to, vyvrátiti správnost onoho výsledku.

Čís. 2234.

Slovem »procesní soud« miní se v druhém odstavci §u 423 c. ř. s. onen soud, kterýkoliv stolice, jenž vynesl rozsudek, o jehož doplnění jde.

(Rozh. ze dne 6. února 1923, R I 887/22.)

Návrh žalobce na doplnění rozsudku odvolacího soudu, jenž byl navrhovateli doručen 31. května 1922, byl podán u procesního soudu první stolice 9. června 1922 a došel 11. června 1922 na soud odvolací, jenž jej odmítl pro opožděnost.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Slovem »procesní« soud v §u 423 odstavec druhý c. ř. s. rozuměti jest onen soud, jenž vynesl rozsudek, jehož opravy se navrhovatel domáhá. Že slovem procesní soud nevyrozumívá c. ř. s. vždy soud první stolice, vidno z ustanovení §§ 465 a 505 c. ř. s., kdež se výslovně uvádí, že odvolání, pokud se týče dovolání podati jest u procesního soudu první stolice, kterýžto dodatek byl by zbytečným, kdyby slovem procesní soud vždy pouze soud první stolice rozuměti se musil. Poněvadž stěžovatel učinil návrh na doplnění rozsudku odvolacího, nikoli u soudu odvolacího, nýbrž u soudu první stolice a návrh ten došel soudu

odvolacího teprve 10. dne po doručení rozsudku odvolacího, odmítl odvolací soud právem návrh ten jako opožděný.

Čís. 2235.

Náklady sporu sdílejí právní osud jistiny a nelze pro ně povolit exekuci za řízení vyrovnávacího, třebaž vznikly za tohoto řízení, jde-li o pohledávku z doby před zahájením vyrovnávacího řízení. Vyrovnávací řízení nelze považovati za skončené usnesením, jímž se schvaluje narovnání, nýbrž pouze usnesením ve smyslu §u 55 vyr. ř. Za vyrovnávacího řízení nelze ani převést dříve již povolenou exekuci zajišťovací v exekuci uhražovací. Ustanovení čtvrtého odstavce §u 53 vyr. ř. nedotýká se zásady §u 10 vyr. ř.

(Rozh. ze dne 6. února 1923, R I 32/23.)

Vymáhajícímu věřiteli byla vykonatelná pohledávka, vzniknuvší v roce 1919, přiznána rozsudkem procesního soudu první stolice ze dne 1. ledna 1921 a rozsudkem odvolacího soudu ze dne 4. února 1922. Dne 27. listopadu 1921 bylo o dlužníkově jmění zahájeno řízení vyrovnávací. Usnesením ze dne 14. dubna 1922 bylo vyrovnání potvrzeno. K vydobytí přisouzené pohledávky včetně útrat žádal vymáhající věřitel dne 19. dubna 1922 za exekuci, již soud první stolice usnesením ze dne 20. dubna 1922 povolil. Rekursní soud usnesením ze dne 28. listopadu 1922 exekuční návrh zamítl. Důvody: Povolení exekuce stalo se proti zákonu. Usnesením krajského soudu ze dne 27. listopadu 1921 zahájeno bylo o dlužníkově jmění řízení vyrovnací a bylo vyrovnání dlužníkem navržené, dle něhož pohledávky věřitelů, práva přednostního nepoživajících, mají býti zaplacený plným obnosem včetně příslušenství, čítaného dne 27. listopadu 1921, nejdéle do 28. listopadu 1923, usnesením téhož krajského soudu ze dne 14. dubna 1922 potvrzeno. Tímto narovnáním jsou všichni věřitelé, tedy i strana vymáhající, vázáni. Řízení vyrovnávací posud za skončené prohlášeno nebylo (§ 55 vyr. ř.). Účinek zahájení řízení vyrovnávacího je ten, že dle §u 10 vyr. ř. po zavedení tohoto řízení ani zástavního, ani uspokojovacího práva soudcovského na věcech, dlužníku náležejících, nabytí nelze a že dle §u 12 (1) vyr. ř. práva odlučovací, v posledních 60 dnech před zavedením řízení vyrovnávacího exekuci uhražovací nebo zajišťovací nabytá, zahájením řízení zanikají a ožijnou teprve skončením řízení. Nemohla proto za řízení vyrovnávacího exekuce, návrhem ze dne 19. dubna 1922 žádaná, povolena býti a to ani přeměnou exekuce zajišťovací před zavedením řízení povolené a po té pak zaniklé v exekuci uhražovací a měl býti exekuční návrh zamítnut.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí názor druhé stolice a poukazuje stěžovatelku na správné důvody rekursního soudu s dodatkem, že pohledávka vymáhající strany nevznikla za vyrovná-